

ROZHOVORY S MAITRÉJOU

Esence nauk z dávných dob
viděná očima současného světa

OBSAH

1. VŠECHNY BYTOSTI ŠŤASTNÉ
2. ÚZKOST A PROČ NAJÍT SEBE
3. ROZKVÉST
4. BEZUSILOVNOST
5. NEKLID
6. BÝT MILOVÁN
7. POVAHA ZLA
8. TĚŽKÉ ČASY
9. ODEJÍT VČAS
10. TEN POSLEDNÍ

VŠECHNY BYTOSTI ŠŤASTNÉ

MÁM PRO TEBE OTÁZKU. MOŽNÁ VLASTNĚ OŘÍŠEK. NECHŤ JSOU VŠECHNY BYTOSTI ŠŤASTNÉ! JAK TO JDE UDĚLAT V ČASE, KDY JDE ČLOVĚKU O ŽIVOT? KVŮLI ZDRAVÍ, PENĚZŮM ČI JINÝM OKOLNOSTEM?

Děkuji za krásný oříšek. Zmiňuje se v něm štěstí, zdraví, peníze a také život. Jaký vztah má člověk ke zdraví, když je zdravý? Jaký má vztah ke štěstí, je-li šťastný? Je mu to, v tom nejlepším smyslu slova, jedno. Nezajímá ho. Je to přirozené jako voda ve vodě. Nepozastavujeme se nad tím, co je přirozené. Štěstí je přirozený stav člověka, stejně jako zdraví, jako život. V tomto ohledu je tedy přát štěstí všem bytostem nošením dříví do lesa.

Když nám jde o život, máme strach. A se strachem nemůžeme nic dělat, je mimo naší kontrolu. Můžeme se však zastavit a můžeme pozorovat, co se děje, jak strach vypadá, co to s námi dělá v mysli, co se nám děje s dechem, kde v těle cítíme úzkost či tlak. Představte si strach jako velkého zlého psa. Cení zuby, vrčí, chystá se zaútočit. Čeká na svou příležitost, na pohyb.

Když začnete utíkat, dožene vás a roztrhá, když zaútočíte, stane se to samé. Jediné, co můžete, je dívat se mu do očí, ale neanalyzovat ho, protože i myšlení je pohyb. Stát a jenom pozorovat. Možná se stáhne a zmizí, možná, že pozorováním objevíte způsob, jak situaci vyřešit, jak ji dostat pod kontrolu, možná vám přijde nečekaná pomoc. Může se také stát, že vás strach zcela pohltí, ale ani v tuto nejtemnější chvíli nepřestávejte pozorovat.

Bez ohledu na to, zda váš strach pochází z obav o zdraví nebo z nedostatku peněz, je to vždy ten samý strach, ten stejný zlý pes. Ve skutečnosti vás vyzývá, protože potřebuje pána, silného pána se kterým by se mohl spojit, následovat ho, sloužit mu.

Pokud se dokážete zastavit a podívat se strachu do tváře, pak se dovedete podívat také životu do tváře a v tom případě už nikdy nebudete potřebovat řešit otázku štěstí.

ÚZKOST A PROČ NAJÍT SEBE

DNES MÁM PRO TEBE DVĚ OTÁZKY:
CO MÁ ČLOVĚK DĚLAT, KDYŽ CÍTÍ ÚZKOST A STRACH?
KDYŽ NEMŮŽE NAJÍT KLID.
A DRUHÁ, ŘÍKÁ SE: "NAJDI SÁM SEBE". JAK TO MÁ ČLOVĚK
VLASTNĚ UDĚLAT A PROČ TO MÁ VŮBEC DĚLAT?

Najděte mysl, která se ptá. To, na čem se vaše mysl zastaví, to uchopí a tím se naplní. Když se díváte na les a svou pozornost zaměříte na jeden strom, ty ostatní zmizí, vaši mysl naplní jen ten jeden strom. Zůstane jen ta jediná jednotlivost a celý svět zmizí. Pokud se vaše mysl zastaví na úzkosti a strachu, pak vás úzkost a strach naplní a ovládne. Pokud se vaše mysl zastaví na otázce, naplní vás otázka a vy s ní budete bojovat, dokud se jí nezbavíte, dokud na ni nenajdete odpověď.

Pokud vaše mysl ustrne na představě „já“, naplníte se sami sebou, svou představou o sobě. Touha zbavit se této mysli, která ustrnula na představě o já, vede k touze najít odpověď, osvobodit mysl z onoho zaseknutí, zjistit, kdo skutečně jsme.

Povaha věcí světa je pomíjivá, podobá se kouři stoupajícímu z doutnajícího dřeva nebo tekoucí vodě. Volně plynoucí mysl je mysl člověka, který je sám sebou. Taková mysl nepřebývá v těle, ani nepřebývá mimo tělo. Tak jako lžíce, kterou mícháte kaši nenáleží ruce, které slouží, ani nenáleží kaši, kterou míchá.

Je v pořádku cítit úzkost a strach, je v pořádku pokládat si otázku „kdo jsem?“, či rozlišovat klid a neklid. Ale přistupujte k tomu tak, jako když chcete odehnat vrány z pole. Postavíte strašáka, dáte mu klobouk na hlavu a hůl do ruky a necháte ho dělat jeho práci.

Nezastavujte svou mysl na (žádném) strašákovi, nechte ji volnou jako prostor, plynoucí jako vodu, tančící jako mýdlovou bublinu unášenou větrem, za níž se se smíchem honí nadšené děti.

ROZKVĚST

NAŠÍM ÚKOLEM JE ROZKVĚST", ŘÍKÁ JOSHUA. CO TO ZNAMENÁ?

Joshua hovoří o rozkvětu. My se můžeme podívat na to, co to znamená pro nás. Pojd'me se nejprve zeptat: Má snad květina za úkol rozkvést? Má housenka za úkol stát se motýlem? Ne. Květina rozkvetne, housenka se změní v motýla. Neexistuje úkol. Rozkvět je záležitost přirozenosti. Je to nevyhnutelné, už z povahy života samotného.

Ale co to znamená rozkvést? Co je zjevného na květu rostliny či stromu? Co charakterizuje rozkvět? V první řadě je to otevřenost, dále jde o kvality – barvy a vůně a také vnitřní poklad, pyl ukrytý v rozkvetlém květu.

Rozkvést má však ještě jeden zásadní aspekt, který je nepřímo zmíněn už na začátku odpovědi, a tím aspektem je bezsilovnost. Rozkvést může jen ten, kdo rozkvětu nevěnuje žádné úsilí. Každá snaha rozkvést rozkvětu brání.

Rozkvět není kumulací snahy a úsilí o něco nového. Je to naopak výsledek proměny předchozích forem, důsledek jejich odkládání.

Dám konkrétní příklad současné doby, kterou hýbe téma nákazy koronaviru. To je hluboce transformační situace, neboť přímo vyzývá k rozkvětu. Vyzývá člověka, probouzí ho k tomu, aby začal používat vlastní mozek, aby byl pozorný a díval se vlastníma očima, slyšel vlastníma ušima, aby se ptal a hledal odpovědi, ne jen slepě přijímal, co se mu předkládá. To je rozkvět. Situace jako ta současná, je živnou půdou rozkvětu.

Když začneme používat svůj rozum, můžeme třeba zjistit, jakou úlohu hraje nemoc nebo virus v těle člověka, co je to zdraví a jak vzniká konflikt. Můžeme uvidět, jak se rodí strach a co vše z něj povstává a jak nebezpečná je iluze oddělenosti. Díky tomu se pak dokážeme vymanit ze sevření svých obav a strachu z nákazy a můžeme volně dýchat, otevřeme se. A otevření je první známka rozkvětu.

Jakmile uvidíme svět novými očima, začneme se o něj zajímat a věnovat mu péči. Naučíme se spoustu nových věcí. Daleko lépe porozumíme strachu a síle, která je v něm ukrytá, neboť pochopíme, že to je naše vlastní, neužívaná a nepoznaná síla.

Přestaneme tu sílu svěřovat druhým, přestaneme se bát a dělat si starosti, přestaneme se chovat podle vůle jiných, jednat pod strachem z hrozby, rozkveteme, spojíme se a náš život vydá divukrásné plody.

BEZUSILOVNOST

CO TO ZNAMENÁ BEZUSILOVNOST? PŘI VŠECH TĚCH
POVINNOSTECH, CO ČLOVĚK MÁ. JAKO ŽE JDEŠ V RYTMU
SEBE?

Bezsilovnost je přirozenost. A ano, můžeš to vnímat jako soulad s vlastním rytmem. Otázkou je, zda jej člověk ještě dokáže rozpoznat. Povinnosti vznikají jako důsledek usilování.

NEKLID

JAKÝ JE VZTAH MEZI NEKLIDEM A ODPOČINKEM? PROČ
NEJSME ČASTO VŮBEC SCHOPNÍ SI ODPOČINOUT A KDYŽ
UŽ SI ČAS NA ODPOČINEK UDĚLÁME, NEKLID STÁLE
PŘETRVÁVÁ?

Klidná či neklidná mysl je reflexí energetické plnosti, dostatku či nedostatku energie.

Nedostatek energie vytváří aktivitu mysli. Tato aktivní mysl se pak zpětně snaží vyřešit problém nedostatku externě, vytvářením činností a aktivit, které mají za úkol energii získat, a to včetně aktivity odpočinku. Může se to však projevit i v mnoha jiných formách, například jako pracovní nasazení, politická angažovanost, posedlost bojem, sportem či vztahy – obecně touhou či odporem jakéhokoliv druhu. Mysl začne vytvářet aktivitu, jež má ve svém jádru za účel kompenzovat tento nedostatek energie. Vydělávání peněz sem patří také.

Klid a mír tedy nelze dosáhnout ani získat žádnou činností ani nečinností. Klid a mír je důsledkem plnosti tělesné, psychické i duševní energie. Jinými slovy: je to projev spojení – souladu, dokonalého řádu. I proto nám tolik energie dá obyčejná procházka přírodou nebo péče o zahradu.

BÝT MILOVÁN

CO MÁ ČLOVĚK DĚLAT, KDYŽ SE NECÍTÍ BÝT NA SVĚTĚ
MILOVÁN, NECÍTÍ SE BÝT PŘIJAT A MÁ POCIT, ŽE SI ŽIVOT
MUSÍ ZASLOUŽIT?

Proč se vůbec dostáváme do situací, ve kterých se necítíme dobře?

Necháváme se, místo citem, vést osobním zájmem. Každý osobní zájem má kořen ve strachu. Nenaučili jsme se a většinou ani neumíme vnímat a komunikovat pravdivě, co cítíme. Byli jsme vedeni a učeni nedůvěřovat cítění, ale následovat vnější autoritu, věřit informacím předkládaným nám jako fakta. Upadli jsme a plakali a dostali jsme od autority informaci: „to nic není, nebreč“, přestože celá naše bytost to cítila jinak. Náš cit nás informuje, co je správné a podporující a co nikoliv, co je potřeba vykonat a co ne. Je to přesný kompas. Člověk se ovšem umí přesvědčit, racionalizovat si situaci. To děláme proto, abychom získali dojem, že máme skutečnost pod kontrolu. Snadno a rádi uvěříme cizím i vlastním domněnkám a přesvědčením, než abychom dali na svůj cit.

Lhaní slouží k obhajobě osobního zájmu. Absence osobního zájmu je autenticita.

A kde se vzala ona myšlenka, že nejsme milovaní, a že si něco musíme zasloužit? Dokonce, že si musíme zasloužit život.

Taková myšlenka vychází ze zmatení, které vzniká, když vnímáme svět jako prostor naplněný objekty, věcmi. Vidíme naše tělo, jednu věc a vidíme kolem něj ty další věci, další těla, další předměty, objekty. Ale i naše tělo samotné vnímáme složené z dalších částí, věcí jako jsou orgány, buňky, atomy atp. Toto objektové vnímání vede k pocitu oddělenosti, jenž se v našem cítění projevuje např. jako pocit samoty a osamění. Z takového vnímání vzniká i snaha o kontrolu a iluze kontroly – jako když se domníváme, že vlastníme půdu nebo že nějaký muž či žena je náš muž či naše žena. Celá naše řeč podporuje tuto iluzi. Říkáme, že řeka teče, ale ve skutečnosti tečení a řeka jsou jedno a to samé. Říkáme žít život nebo snít sny, ale není sen, který by nebyl sněním, život, který by nebyl žitím.

Díváme se jen na to, co je na povrchu. To, co je skryté, nám uniká. A tak se srovnáváme – všechno srovnáváme. Vidíme úspěšné, krásné či vlivné lidi a pojmáme přání být také takoví. Cítíme se osamělí v naší obyčejnosti. Vidíme se jako obyčejné věci. A přirozeně se cítíme nemilovaní.

Nevidíme skutečnost životů lidí, kteří navenek vypadají úspěšní, obdivovaní a vlivní. Když porozumíme povaze zrcadlení protikladů, tak si dokážeme uvědomit, že to, co je na povrchu, má svůj protipól pod povrchem – např. že ti nejvlivnější a nejmocnější lidé jsou současně ti nejvíc vyděšení a traumatizovaní, že za velkou slávou je ukrytá stejně veliká úzkost. Můžeme si uvědomit, že co zříme jako společnost, je projevem toho, jak se lidské bytosti vyrovnávají s vlastní temnotou, jak se jí snaží uniknout.

Tento útěk a snaha o kontrolu nemá konce. Buddhisté jej znají pod pojmem samsára – neustálé putování v utrpení. Dokud je zření překryto představou, že jsme věc, náš partner další věc, a že žijeme ve světě, který sám je objektem plným dalších věcí, je všechno naše konání, včetně našich vztahů, odsouzeno k nezdaru a k zániku.

Co má tedy člověk dělat?

Vidění skutečnosti, můžeme mu říkat zření, není vymezeno tím, co nám zprostředkovávají oči.

Jak vnímáte, jak vidíte svět a sebe? Je život něco, co se vám děje? Je to následek (věc), který je definován svou příčinou (jinou věcí) nebo to může být jinak? Co když není třeba nic „dělat“ ve smyslu aktivity, co když není potřeba se zlepšit, cvičit jógu nebo meditovat? To vše jsou projevy života, které přicházejí a odcházejí přirozeně samy od sebe. Nemusíme je „dělat“, nemusíme nic vytvářet. Zcela postačí zbavit se falešného vidění.

POVAHA ZLA

JAKÁ JE POVAHA ZLA? CO JE JEHO JÁDREM, JEHO
PŘÍČINOU A JAK SE ZLU POSTAVIT?

Vnímám, jak zlo proniká lidmi, jak je pohlcuje a utváří. Proměňuje jejich přirozenou povahu a tvář. Odděluje je od sebe samých, od reality a jednoho od druhého. Zlo rozděluje. To je jeho pravá povaha. Rozděluje, aby mohlo panovat. Vytvoří velký tlak, energetickou nouzi, pocit fyzického nebo psychického ohrožení. A dříve nebo později, pokud v sobě nenajdou dostatek síly, se podle něj lidé ohnou, podvolí se, zlomí. Každý člověk musí projít touto zkouškou, setkáním se zlem, a to na každé rovině svého bytí – tedy nejméně třikrát za život.

Největší tlak je, jak známo, dole. Lze obrazně říct, že zlo pochází zezdola. Pochází z míst, kam „slunce nemůže“, z míst, kam není vidět nebo kam nemáme chuť či čas se dívat.

Zlo vzniká na základě nevědomosti o pravé povaze skutečnosti. Nahrazuje skutečnost absolutní skutečností relativní. Jádrem této nevědomosti je nevědomost o pravé povaze osobního já. Z tohoto zmatení vzniká neschopnost vnímat správně hranice, a to jak hranice osobní, tak i hranice celku. Člověk pod vlivem zla není schopen vnímat, že je součástí celku, že jeho existence má kontext a přesah, a že má své místo, které je jedinečné a nesrovnatelné s místy ostatních.

Zlo v člověku usiluje o své rozmnožení. To se děje skrze konflikt, skrze překročení osobních hranic jiné bytosti. Konflikt je to, co obrací ke zlu pozornost – a dává mu energii. Zlo si také současně pěstuje určitou kulturu, živnou půdu a podmínky pro svou existenci. Velmi dobře tomuto účelu slouží jakýkoliv systém neboť systémy lze celkem snadno infiltrovat a ovládnout, díky jejich rigidní, neživé povaze. V přírodě je to však jinak. Např. ve vlčí smečce, když jeden člen smečky překročí hranice dané hierarchií smečky, je velmi tvrdě a nekompromisně vykázán zpět na své místo. Objeví se zuby, vrčení, eventuálně i boj. Důvodem toho všeho je vrátit zlo zpět na své místo a nastolit řád – vrátit toho, kdo překročil hranice zpět, kam patří. A ačkoliv to vypadá, že vlci mají také svůj „systém“, ve skutečnosti se jedná o dynamický projev přirozené rovnováhy. Nikdo se také nepozastaví nad chováním vlka, který vrátil člena smečky na jeho místo. Jinak je to však u nás u lidí, neboť u nás je často obrana vlastních hranic považována za projev něčeho nepatřičného či přímo zlého.

Jaké je resumé? Co s tím? Zlo nelze porazit dobrem, neboť jak známo cesta do pekel je dlážděna právě dobrými úmysly. Zlo se snadno převleče za dobro. Nelze jej však porazit ani vlastním (či větším) zlem. Zlo počíná v člověku a jedině tam může být zničeno. Je třeba nedovolit mu vstoupit, tvrdě a nekompromisně vymezit své hranice pokaždé, když se je pokusí překročit – ať uvnitř či vně. Nedovolit ničemu a nikomu, aby rozdělil a ovládl váš svět. Vládnout sobě, vládnout svému světu. A v případě potřeby být jako vlk, a v tom nejlepším slova smyslu umět ukázat zuby.

TĚŽKÉ ČASY

CO MÁ ČLOVĚK DĚLAT V TĚŽKÝCH ČASECH EPIDEMIÍ? LIDÉ JSOU VYSTRAŠENÍ. BOJÍ SE O SVÉ ZDRAVÍ, O ZDRAVÍ SVÝCH BLÍZKÝCH, O FINANČNÍ NEDOSTATEK.

Co má člověk dělat, když nemůže nic dělat? Uvařit si čaj, lehnout si a spát, sejít se s blízkými, pobývat. Zkrátka dělat, co je zrovna třeba a co člověk cítí. Sv. František, když se jej ptali, co by udělal, kdyby věděl, že za pět minut skončí svět, údajně řekl, že by dosázel strom, který zrovna sázel a uklidil lopatu do kůlny.

Lidé jsou vystrašení, protože strachu věnují pozornost. Strach jehož původem je myšlenka, je jako déšť'. Známy zenový koan praví: „Prší, jak to chceš zastavit?“ Co děláme, když prší? Můžeme dešti nadávat, můžeme spílat Bohu do nebe, být rozezleni, protože to nemáme rádi. Nebo se můžeme schovat pod střechu, zatopit v kamnech a otevřít si dobré víno. Když zůstaneme na dešti, můžeme zmoknout. Budeme ale mrznout v mokrých šatech a bědovat nebo si je svlékneme a převlečeme se?

Je v pořádku vzít skutečnost na vědomí, vzít epidemii na vědomí, vzít déšť' na vědomí. A co pak? Třeba jen hrát si s dětmi, číst si knížku, malovat obraz. Epidemie a lidé se navzájem živí. Potřebují jeden druhého.

Epidemie se živí lidmi, napadá lidi. A jsou lidé, kteří si z epidemie dělají svůj program, kteří se jí neustále věnují, živí ji svou pozorností. Chcete dál živit epidemii? Tak si dělejte obavy, učiňte z ní osobní věc, bojujte s ní, staňte se její obětí či obětí opatření proti epidemii, sledujte zprávy, vytvářejte si domněnky a představujte scénáře.

Nechcete ji živit? Tak ji vezměte na vědomí a nechte ji odejít... jako déšť'.

ODEJÍT VČAS

CO BYS MI ŘEKL K ODPOČINKU, KOMPENZACI A
ODKLÁDÁNÍ?

Ne-pozornost, absence bdělosti, což je nepřítomnost a rozdělení, vytváří tlak. Tento tlak je signálem naší duše volající po sjednocení. My se ovšem snažíme tlaku zbavit, odložit ho. Nevnímáme onu zprávu naší duše k návratu do přítomnosti, reagujeme na nepříjemnou formu. Ta je ovšem jediným způsobem, kterým nás naše duše může zavolat tak, abychom si vůbec všimli. To, co odkládáme, však nezaniká. Je pouze odloženo a stává se nevědomím a tedy nevědomým! Z této skutečnosti povstává potřeba sjednocení, scelení, dokončení. Slovo vyléčení sem patří také. Jelikož jsou přítomnost a s ní spojené pocity po-tlačeny do nevědomí, projeví se nepřímo jako potřeba vyrovnání ve vnějším světě, tj. kompenzace. Kompenzace je vždy projevem nedostatku, ne-úplnosti.

To, co primárně odkládáme, je odpočinek, tj. přítomnost ve smyslu spočinutí, tedy splynutí, sjednocení se se situací.

Na začátku našeho života to činíme kvůli cizím zájmům, např. rodičů a společnosti, později pro své osobní zájmy.

Tlak, konflikt, který cítíme, nám připomíná, abychom se zastavili a scelili, abychom dokončili, co jsme odsunuli, a co je teď skrze nevědomí manifestováno jako konfliktní situace – ať už vnitřní nebo vnější. Připomíná nám, že jsme se odložili na vedlejší kolej a místo odpočinku zvolili osobní zájem. Je to prosba o láskyplnou pozornost tomu, co bylo odloženo, prosba o zastavení a propojení s celkem, procítění.

Dokonale to ilustruje scéna z Forresta Gumpa, kdy Forrest běží a běží a pak se náhle zastaví a prohlásí: „Jsem už unavenej, lidi. Půjdu domů.“

Odpovědí na tlak je přijetí a formou univerzálního přijetí je zastavení a spočinutí. S nadsázkou lze říci, že veškerá kompenzace je kompenzací odkládaného odpočinku. Je také na místě připomenout, že odpočinek není děláním či neděláním, ale že je to přirozený stav projevující se se zánikem osobního zájmu.

Samsárická spirála utrpení vzniká z nepochopení utrpení samotného jako prosby života o zastavení se a zaměření pozornosti na to, co se utrpením hlásí o místo na světle, co potřebuje pozornost a péči. Jinými slovy je utrpení a konflikt prosbou o odpočinek, o spočinutí v celistvosti, o sjednocení. Abychom se zastavili, potřebujeme utrpení.

Utrpení je jediné, co nás má moc zastavit, vyžádat si naši pozornost. Je to taková záchranná brzda. Utrpení je jako zaklepaní a někdy i zabušení na dveře. Potíží je v tom, že se nevyhnutelně ozývá pouze tehdy, kdy nechceme a ve formě, tlaku, který nepochopen přirozeně budí odpor. Tento náš odpor – protitlak, boj – uzavírá a konzervuje naši bolest a prohlubuje rozpolcenost a nedokončenost ještě pevněji v nevědomí, a ta se tak opět vynoří po delší době a s větší silou. Při nepochopení se tato spirála roztáčí a vytváří nesnesitelný tlak. Člověk je jako natlakovaný Papinův hrnec. Ventil, který potřebujeme k jeho upuštění, tedy ona kompenzace, zpočátku neškodná, se může časem stupňovat až do bodu, kdy se začneme vážně sebepoškozovat stravou, nezdravým způsobem života, ale i tělesně (tetování, drogy, nemoci). V krajním případě tento narůstající tlak vede ke vzniku nemoci, která je chronické či dokonce terminální povahy. Ultimátním řešením, únikem z tohoto tlaku, je psychická smrt (šílenství) či fyzická smrt. To se často děje v období „krize středního věku“, ale je zajímavé všimnout si, že slavné osobnosti, jež žily pod extrémním tlakem umírají např. už v oněch pověstných 27 letech – tedy podléhají tlaku daleko dřív, než lidé, kteří nejsou tak na očích.

Zmínil jsem sebepoškozování jako formu kompenzace, jež je vedená instinktem útěku. Je-li primární animální reakcí přežití útok, pak nezačne člověk poškozovat sebe, ale začne útočit na jiné. Obdobně charakteristickým je instinkt zamrznutí.

V konečném důsledku, jakákoliv kompenzace směřuje k rozpadu a tedy k zániku, ke zničení. Proto je nezbytně důležité pochopit iniciační a transformační povahu stresu, tlaku a porozumět jeho prosbě, která je voláním duše k zastavení a sjednocení.

Umění, které se z tohoto poznání manifestuje, je umění "odejít včas".

TEN POSLEDNÍ

PŘIŠEL ČAS, KDY LIDÉ, JEDEN PO DRUHÉM, DOSÁHLI OSVOBOZENÍ Z UTRPENÍ A SPLYNULI S PŮVODNÍM STAVEM ÚPLNÉHO ŠTĚSTÍ. ZBYL TU VŠAK JEDEN, POSLEDNÍ, HODNĚ BOLAVÝ, KTERÝ AČ SE SNAŽIL SEBEVÍC, VYSVOBODIT SE MU NEDAŘILO. CO BYS MU ŘEKL?

Nebylo by třeba nic říkat. Ten jediný bolavý by byl obklopen blažeností, podoben jediné vlně na klidné hladině jezera. Nebylo by pro něj možné udržet si tento stav a splynul by přirozeně s klidem a mírem kolem sebe, neboť by nebylo nikoho, kdo by s ním bojoval, nikoho, kdo by ho ohrožoval.

Když je někdo jediný, pak nezáleží na tom, zda je bolavý či „nevysvobozený“, neboť tyto kategorie a koncepty přirozeně zanikají ve stavu jedinství.

Řekl bych mu tedy nejspíše „dobrý den“.

KVĚT.TICHA@GMAIL.COM

